

SERAFÍNSKÁ
CESTA

ČÍSLO 1 ROČNÍK I 1990

Oživení v našich řadách

Už se nám ani nechce věřit, že ještě nedávno jsme se museli scházet potají, střídat místa setkání a být velmi obezřetní před zraky různých slůžilů. A teď na první únorový pátek svobodné a veřejné setkání členů různých řeholních společností na Strahově!

Nescházeli jsme tam ani my, sekulární františkáni. Uvítali nás mezi sebou nejen bratři a sestry z řeholí sv. Františka, ale i ti z ostatních kongregací, s nimiž jsme se poznali v minulých letech při různých příležitostech. Však patříme všichni do velké společné rodiny!

Pražané byli velmi překvapeni z té nenadálé řeholní sešlosti. Nevycházeli z údivu. Když jsme druhý den ráno po mši svaté vycházeli z kostela Panny Marie Sněžné na Jungmannově náměstí, zastavila mě jedna žena s otázkou: "Nevíte z které země přijeli tihle františkáni v hábitech?". Musel jsem na okamžik zastavit před námi kráčejičeho otce Innocence, aby se přesvědčila, že jsou to "naši".

Paní byla mile překvapena a dodala: "To je dobře, jen ať je jich co nejvíce".

Podobnou radost jsem prožil i v sobotu 24. února, kdy jsme v témže kostele měli první veřejné setkání sekulárních františkánů z různých koutů Čech, Moravy a dokonce i ze Slovenska.

Náš příchod do boční kaple sv. Michala sledovala skupinka mladých věřících. Asi vytušili kam patříme, když několikrát zaslechli pozdrav "Pokoj a dobro!" A když pak uviděli náš časopis "Serafínská cesta", to už jim zářily oči. Vyprosili si alespoň jeden výtisk. Doma si ho prý pečlivě přečtou a možná, že se k nám také připojí, neboť Prostáček Boží je jim velmi blízký.

Byl to takový neoficiální úvod do tohoto našeho setkání, které bylo velmi radostné a povzbuzující. Naši řeholní otcové nás povzbudili vzpomínkou na příkladnou statečnost zdejších františkánů v minulosti, ale poukázali také na současnou potřebu církve, která očekává pomoc i od našich bratří a sester sekulárního řádu sv. Františka.

V rozpravě vystoupili zástupci komunit z Prahy, Plzně a dalších míst, aby se podělili s ostatními o své zkušenosti z dosavadní činnosti a naznačili cestu, po které chtějí jít. Zajímavý byl i příspěvek slovenských sester, které začínají úspěšně rozvíjet charitativní práci.

Po tomto našem prvním veřejném setkání bylo třeba položit základy k dokonalejší organizaci v životě našich komunit. To byl hlavní námět jednání prozatímní rady našeho sekulárního společenství, která se ustavila v témže františkánském kostele v sobotu 31. března.

Vyzvala všechny naše rozptýlené bratry a sestry, aby se přihlásili na kontaktní adrese: Terezie Purová, Na pískovně 649, Liberec 14, 460 14, nebo: Ludvík Dřimal, Zašovská 174, Valašské Meziříčí 757 01.

Chceme tak získat dokonalý přehled o rozložení našich komunit i jednotlivců na území naší vlasti, abychom vytvořili jedno velké společenství a spojili své síly ke splnění našeho poslání.

O tom se už více a podrobněji bude hovořit na prvním celostátním setkání sekulárních františkánů, které se uskuteční v sobotu 19. května v 10 hod. v kostele sv. Jena v Brně, Minoritské 1.

Uvítáme v našem středu vedoucí formace, kteří nás v minulosti připravovali pro řeholní život, ale také duchovní asistenty a další otce z františkánského, kapucínského a minoritského řádu. Bude to významné setkání, na které se všichni společně můžeme těšit. Věřím, že se na jeho jednání bude každý aktivně podílet modlitbou, radou i svou zkušeností. Měli bychom skutkem dokázat, že máme oprávněné místo ve velké františkánské řeholní rodině.

LUBOŠ HOLOUBEK

XXXXXXXXXXXXXX

Pane, Ty chceš, aby Tvoje děti byly jedno v Tobě. Prosíme Tě tedy za jednotu pro Tvou svatou církev. Odpuť všechno, čím naše víra, pýcha, malovrnost, nedostatek porozumění a lásky přispěly k rozdělení. Nedovol, abychom ve vzájemném rozdělení setrvali. Chraň nás před tím, abychom pokládali za normální to, co je pohoršením světu a urážkou Tvé lásky.

Uchovej v nás živé vědomí viny, která rozděluje to, co Ty jsi spojil. Vysvobod nás od naší malodušnosti, vzájemného odvinování a všech předsudků. Nauč nás, abychom uznávali dary Tvé milosti v těch, kteří se k Tobě hlásí. Posilni naši věrnost Tvému slovu, zachovej v nás jasný úsudek a pohotovost k následování Tvé vůle. Shromáždí svou mocí, Pane, svůj rozptýlený ovčinec pod jedinou vládou svého syna, aby se splnilo přání Tvé dobroty:

Aby svět poznal Tebe, pravého Boha
a toho, jehož jsi poslal, Ježíše Krista. Amen.

Jan Pavel II.

Milí bratři a sestry sv. Františkem milovaní,

asi bych měla začít: kdo by se toho ještě před rokem načal, že se tu takhle docela veřejně sejdeme! Ale protože tak dnes začíná kde-
který úvodník a my bychom se zase tolik divit neměli, začnu mnohem
samozřejměji: konečně se tedy scházíme tak, jak to bývalo zvykem ve
zdejším františkánském kostele při nejrozumnějších příležitostech.

Dostala jsem za úkol, abych v krátkosti promluvila o minulosti
a současnosti našeho bratrstva. Po krátkém začátku, kdy jsme se zúčast-
nili františkánského setkání v Drážďanech, nastala tvrdá realita.
Uprostřed noviciátu prvních našich členů došlo k slavnému zásahu
StB v roce 1963.

Pamatuji se na divokou jízdu směr Červený vrch, kdy Trabant
krčského bratra skákal přes výmoly a klepal se ve všech spojích. Na
místě jsme se dozvěděli, že bratr za nímž jsme jelí, aby nám řekl ně-
co o p. Innocencovi, nám neřekne nic, protože sám sedí v Ruzyni.

Od toho dne jsem malý černý žaltář bratrů kapucínů strkala na
noc do špajzu mezi marmelády a když se doma ocitl nějaký samizdat,
v němž se pojednávalo o františkánech, hledala jsem pro něj ty nej-
nemožnější úkryty, které by StB jistě odhalila, já však až po něko-
likadenním úporném přemýšlení. Báli jsme se scházet jako františkáni,
ocítali jsme se v promíchávaných společenstvích, v nichž jsme se ke své
příslušnosti pokud možno nehlásili.

Naše začátky tedy byly smutné i legrační zároveň. Nebyla to však
ta pravá veselost sv. Františka. Byl to groteskní ákleb pokrývený
strachem.

Když po třech letech od našeho zátahu došlo k sérii dalších vý-
slechů, ukázalo se zpětně, že naše modlitba: sv. Františku, zbav nás
všeho strachu, byla tímto způsobem, zdánlivě paradoxně, vyslyšena.
Pochlapiili jsme se a i když to zní protismyslně, dali jsme se po le-
tech dohromady.

Mezitím vzniklo společenství v Roztokách. Vedení láskou a úctou
k sv. Františkovi, podařilo se dvěma bratrům vytvořit živé, fungující
společenství a zároveň získat pro františkánské ideály několik mla-
dých. Ti mladí byli skutečně o deset, patnáct let mladší než někteří
z nás a byli v mnohém ohledu jiní. Veselejší, bezstarostnější, tehdy
ještě většinou bezdětní a čeho si bylo možno nepovšimnout, byla jedna
věc: oni se nebáli. Jeden salesiánský kněz, který na roztockou faru
zavítal, to vyjádřil lapidárně: "Vy máte dokořán otevřeny dveře, když
přijímáte do noviciátu? Vy frantíci opravdu nejste normální!"

Mladí ukončili noviciát a vzniklo jedno bratrstvo. To se v průběhu doby rozdělilo na tři, nyní na dvě skupiny, zhruba podle toho, jak často se chtějí členové scházet. Ti horlivější se scházejí jednou za 14 dní, ti méně horliví jednou za měsíc.

Od počátku se v našem společenství rýsují zhruba dvě tendence: první je dost nevábna, ale přesto do ní znova a znova upadáme. A sice, že se sejdem, vyslechneme přednášku nebo cosi prodebatujeme a zase se rozejdem. Říkáme tomu schůze, smějeme se tomu, ale strašidlo schůze obchází jako řvoucí lev a bere nám veškeré františkánské sebevědomí. Druhá tendence je naše lepší já a spočívá v touze společně se modlit, lépe se poznávat, žít společným životem ve smyslu společných zájmů, společných akcí, společně stráveného volna a pod. Pevně doufám, že ta druhá tendence nakonec zvítězí.

Pokud jde o naši budoucnost, zdá se plná nadějí. Doba se podstatně změnila. Celá společnost a s ní i Církev dostala svobodu. I pro nás zůstává otevřená otázka, jak s touto svobodou naložíme.

Budeme se moci volně scházet v jakémkoli počtu, utvářet národní rady, svolávat sjezdy, kongresy a jiné valné hromady, vzniká i časopis, dokonce by prý k nám mohla zavítat i paní generální Manuela Mattioli.

Plány jsou to krásné. Zdá se, že malí františkáni budou zase jednou důležití. To neříkám ironicky, asi je to všechno potřeba, bez organizace se v tomto světě bohužel neobejdeme.

Jenom bych ráda pozvedla svůj hlas na obranu naší spirituality. Povšimněte si jedné věci: po 68. roce totalitní moc pronásledovala všechny ty, kteří se jí nelíbili, hlavně chartisty a příslušníky Církve, kteří jí byli nějakým způsobem nepohodlní. Ale jako řád, to znamená jako příslušníky rodiny jedné spirituality napadla pouze františkány. A nenapadla je proto, že by nějak zvlášt zlobili. Napadla je vlastně jenom proto, že patřili sv. Františkovi.

Zlí jazykové tehdy tvrdili, že františkáni jsou prostě takoví hlupáčci a duše naivní, že se u všeho nechají chytit. A jiné řády se v duchu nebo i nahlas chlubilý svou mistrnou konspirací a předvídací opatrností, jež by své ovečky takhle nikdy nevydala vsane.

Nevím, jak je to opravdu, ale myslím, že příčina je hlubší a že tento útok na řád jako takový je pro nás všechny, nejen pro terciáře, veliká čest. Zlé mocnosti daly najevo, že se nás bojí, že jsme nějaké oventuální nebezpečí. A tak bych nám všem přála, aby to nebezpečí pro

elé mocnosti, jež budou ve světě stále přítomny, nebylo jen eventuální. Aby strach z františkánů byl skutečně opodstatněný. Abychom do světa nevnašeli jen nové sjezdy, kluby a zajímavé přednášky, ale hlavně pokoj, dobro, radost, humor, lásku a ono příslovečné františkánské nadšencství, onen amatérismus v tom nejlepší smyslu, kdy jsou františkáni ochotni opravovat kostely, hrát divadla, ošetřovat nemocné, dělat ministry anebo převlékat pročurané postele v domově důchodců, zorganizovat balíčkovou akci pro Albánii, protože tam konečně padla totalitní vláda - zkrátka dělat všechno, co je právě teď potřeba a nechlíbet se na to, že nejsem vyučený zedník, nemám zdravotnickou školu či jiný opravňující glejt.

Mimochodem z tohoto hlediska je náš pan prezident františkán přímo příkladný, který v krátké době dokázal, že amatér ještě nemusí znamenat fušér. Odborníků, profesionálů má totiž tenhle svět dost a dost. Některými doktory a inženýry by se dala zastavit Vltava, jak praví české přísloví. Ale nadšenců, chudých bláznů, kteří budou vždy tam, kde je toho nejvíce potřeba - těch nebude mít nikdy dost.

A tak skončím dvěma prosbami k sv. Františkovi:

Sv. Františku, prosím Tě, kéž nejsme nikdy úplně normální!

Sv. Františku, prosím Tě, ať se nikdy nestaneme dobře organizovanými spolky a zájmovými kroužky, ale skutečně živými společenstvími, která se budou podílet na duchovním obrodě národa, co jim síly budou stačit.

XXXXXXXXXXXXXXXX

Bratia a sestry!

Volám sa Ida Polanská a som terciárka z Novej Dubnice zo Slovenska. Nová Dubnica má t.č. asi 15 tisíc obyvateľov a toto sídliskomesto bolo stavené v roku 1952 ako prvé socialistické mesto v republike. Blížšie máme do Trenčína, ale územne patríme do okresu Povážská Bystrica a do farnosti v Dubnici nad Váhom.

V roku 1969 nám prišli do farnosti saleziáni z dôvodu, že sme chceli stavať kostol, čo sa nám nepodarilo. Títo nám dali dohromady niekoľko rodín, z ktorých sme vytvorili krúžek a postupne spoločenstvo. Schádzali sme sa vždy v niektorej inej rodine, čítali písmo sväté a na uvedený text meditovali, riešili ďalšie problémy. Keď saleziáni postupne odišli - až na správcu fary, ktorý tu i zomrel - a niektoré rodiny sa odsťahovali do iných miest, naše prvé spoločenstvo sa rozpadlo.

S manželom sme hľadali nové možnosti. Postupne sme našli nových ľudí, s ktorými sme sa začali schádzať. V decembri roku 1980 mi zomrela mamička, ktorá nielen na papieri, ale i svojím životom bola a žila terciárstvo. Tento jej spôsob života ma inšpiroval, aby som sa aj ja angažovala v Cirkvi ako terciárka - svetská františkánka.

Ďalším dôvodom k tomuto počinu bola skutočnosť, že náplň a úroveň nášho spoločenstva nebola na dostatočnej výške, nemala hlbšiu duchovnú úroveň.

Cestou jedného aktivistu podzemnej Cirkvi - paralelných štruktúr - podarilo sa mi nadviazať kontakt s Otcom Stanislavom z Moravy, františkánom, ktorý ma uviedol do františkánskej spirituality, takže v roku 1983 som skládala profesiu.

Bola som však iba sama. Z toho dôvodu som raz na stretnutí spoločenstva vyzvala ostatných, či by nemali zaujem o františkánsku spiritualitu. Napodiv skoro všetci s tým súhlasili, aj môj manžel. Niektorí zo spoločenstva odišli, ale ako to už býva, iní zase prišli. Teraz sme asi 16-ti. Niektorí ako kandidáti i novici, iní chodia ku nám, ale ešte sa nerozhodli. Snažíme sa každého prijať s láskou, no dávame veľký pozor, aby sme na nikom nerobili násilie, aby sa každý sám osobne a dobrovoľne rozhodol.

V spoločenstve mnohí našli veľkú duchovnú oporu v životných problémoch a ťažkostiach, v ktorých sa ocitli. Spoločným úsilím sa snažíme pomôcť z krízy každému, kto sa v nej ocitne. Schádzame sa raz za dva týždne. Naše stretnutie prebiehajú nasledovne:

- Začínáme modlitbou, obyčajne najprv spontánnou, potom niektorou oficiálnou.
- Potom si prečítame nejaký úryvok zo svätého Pisma a po chvíli naň meditujeme. Začiatočníci najprv počúvajú a neskôršie sa aj oni k nám pridávajú, hoci iba niekoľkými vetami.
- S noviciami preberáme "Školu svätého Františka", so staršími zase františkánsku spiritualitu, rozvedenú k jednotlivým bodom Reguly.
- Na záver preberáme nadhodené problémy, ktoré sa snažíme riešiť spoločne.
- Zakončujeme modlitbou.

Okrem týchto pravidelných dvojtýždenných stretnutí, každý štvrtok večer sa stretáme - a to aj tí, ktorí nepatria k terciárom - ako modlitbové spoločenstvo. Jednu hodinu sa modlíme na aktuálne a konkrétne úmysly všeobecné i súkromné, napríklad, aby sa tento nový obrodny proces niesol v kresťanskom duchu, za kostol v našom meste i za osoby, ktoré potrebujú našu pomoc a ktoré sa prípadne odovzdali do našich modlitieb, za Svätého otca, ďakujeme za dary ktoré sme od Pána obdrželi a podobne.

V súčasnom období stojíme pred rôznymi novými problémami, ktoré by sme radi riešili spoločne aj s Vami.

Asi raz za dva mesiace nás navštíví niektorý františkán-kňaz, ktorý nám urobí duchovnú obnovu. Raz za rok sa zúčastňujeme duchovných cvičení. Ináč robíme všetko sami.

Od 1. marca tohto roku majú našu farnosť v Dubnici nad Váhom znova obsadiť saleziáni. Nevieme, ako sa nám za takéhoto stavu bude dať získať si mladých ľudí do nášho rádu. Aj doteraz v našom spoločenstve sú väčšinou starší ľudia. Problémy nastávajú aj v tom, že naša terciárska rodina narastá a nemáme sa kde schádzať. Byty sú už na takéto stretnania malé. Radi by sme sa oboznámili s inými spoločenstvami, ako problémy riešia, aby sme mohli našu koncepciu si upraviť.

V našom meste sme založili Kresťansko-demokratický klub, v ktorom sa tiež aktívne angažujeme. Z toho dôvodu zamýšľame sa schádzať iba raz za mesiac, lebo s pribúdaním činnosti v tomto klube už časovo nestačíme na všetko. Hoci máme prácu rozdelenú po sekciách, v ktorých organizujeme prednášky, vide-programy, zavádzame kresťanskú knižnicu, chceme organizovať Deň matiek, na apríl zájazd na Velehrad a do Bratislavy z príležitosti príchodu Svätého Otca Jána Pavla II.

Vďačne si vypočujeme a prijíame aj Vaše návrhy a názory, aby sme takto mohli sa navzájom obohatiť a skvalitňovať naše služby bratom a sestram v núdzi alebo na ceste k Bohu podľa hesla:

"Všetko na väčšiu česť a slávu Božiu" a na záchranu duší.

O tom, že zdravit je slušnost a někdy i posila

V budově krajského soudu v roce 1983 stála na chodbě hrstka lidí, nejevící právě velké nadšení. V tom někdo pronesl příškrecným hlasem: "Už je vedou". V ohybu chodby se objevil dozorce a s ním otcové Jiří a Michal, spoutáni k sobě pouty.

Oba bráškové nechali někde v cele nejméně 10 kilo své váhy. Barvu obličeje měli laděnou do žlutošeda. Jiří měl na sobě pomačkanou hnědou polo:ošili a Michal hnědý svetr, na obou oblečení hrozně viselo. Přibližovali se chodbou a nám bylo při pohledu na ně ještě hůř než před chvílkou.

První se z našeho stresu vzpamatoval proškolený a zkušený Luboš, který s důrazem a s patřičnou hrdostí pronesl na celou chodbu: "Chvála Kristu!" Naši milí zločinci odpověděli: "Až na věky" a rázem pookřáli.

Tých pár slov zahnało strach, stres i krisi všem.

Bohu díky.

V březnu rok: 1983
byla provedena razie
na františkány v ČSR

- 9 -

NEBUJ, BRATŘE LVE, TO SE SPRÁVÍ!

Dr. František Nosek

Narodil se v Chrudimi 26. dubna 1886 v katolické, věřící rodině. Po získání doktorátu práv se Fr. Nosek připravoval dalším studiem na dráhu universitního profesora. Po smrti své matky se roku 1917 oženil s chudou, zbožnou dívkou Annou Kubešovou. Noskovi měli děti Annu /1923/ a Františka /1924/. Rodina bydlela v Praze-Karlíně. Na léto jezdili do Poříčí nad Sázavou, kde měli u Maštálířů v čp. 8 pronajaty dvě místnosti.

Pro veřejný život byl dr. Nosek přemluven v roce 1919. Bylo to po vzniku naší republiky a Nosek považoval za věc svědomí aktivně se zapojit do veřejného života na straně katolíků. Tím však pochoval svůj sen být universitním profesorem. V roce 1920 se stal poslancem Národního shromáždění za Československou stranu lidovou. Byl jím až do své smrti, t.j. plných 15 let. V letech 1925 - 1929 byl též mínistrem.

Nepropadl však politice. Jeho snahou bylo dělat vše, co poznával jako Boží vůli. Stal se terciářem, tj. členem III. řádu sv. Františka /světského/ a pod vedením P. Jana Evangelisty Urbana OFM stále duchovně rostl. Nosek byl muž modlitby a činu. Vše co činil, dělal s myšlenkou na Pána a Spasitele a ku prospěchu Božího lidu a bližních.

Spektrum jeho činnosti bylo široké. Kromě politické práce to byly hlavně:

- výchova: množství náboženských přednášek a kursů hlavně pro mládež. P. Jan Ev. Urban o něm napsal: "Co jest katolické mládeži vniterného a tedy podstatného vložil do ní dr. Nosek",
- hospodářství: zakládání a podpora katolických družstev včetně peněžních ústavů,
- sociální a charitativní činnost: založil spolek "Družina sv. Kláry" pro péči o staré ženy a péči o děti; pro sdružení katolické mládeže získal tři prázdninové dětské kolonie.....
- stavba a opravy kostelů: např. roku 1926 spoluzaložil spolek "Dílo blahoslavené Anežky Přemyslovny", který si vzal za úkol zajišťovat na pražské periferii vhodná místa pro stavbu budoucích kostelů.

Fr. Nosek stavěl každou práci na kamení úhelném, jímž je Kristus. Svého patrona sv. Františka se snažil napodobovat láskou k chudým a potřebným. Jeho rukama prošly miliony, sám však byl chudý. Zatímco

jíní v jeho společenakém postavení si stavěli přepychové vily, Moskovi bydleli v pronajatém bytě a jediným "přepychem" bylo zřízení koupelny. Zato po jeho smrti spočítli v knihkupeství u Zlatého klasu, že Nosek u nich koupil a na přednáškách rozdal množství knih a brožur, asi 100.000 kusů.

Tento postoj pramenil z hluboké víry a zbožnosti jeho i jeho ženy. P. Jan Ev. Urban napsal: "Nikdo nevěděl, že za veškerou pohyblivostí, za všemi konferencemi v bankách, v družstvech, ve věcech stavby kostelů, stále se vracel ke spojení s přítomností Boží, jak se na duchu sbíral a modlil se sepjatýma rukama, byl-li sám na chodbě, než vstoupil do místnosti, kde měla být schůze".

Noskova zbožnost se projevovala v časté účasti na oběti mše svaté. Také v častém přijímání eucharistie /což tehdy nebylo běžné/, v účtě ke kněžím, v mravní čistotě smyslů od zraku po chuť, v pohrdání světem a jeho marností - v šatech, v bytě, v lidské chvále.

Díval se na vše pohledem hluboké víry, a proto byl nepochopen dokonce i katolíky, jejichž víra byla povrchní. Za tím, co poznal jako Boží vůli, šel bez ohledu na odpor okolí. Byl prudké povahy, vlivem příkladu sv. Františka však tuto vrozenou vlastnost mírnil.

V posledních letech pozemského života dr. Nosek zažil mnoho utrpení. 7. 3. 1933 zemřel jeho syn František, 18. 7. 1934 zemřela manželka dr. Noska. Jeho si Pán povolal 17. 4. 1935. On i jeho žena jsou pochováni na hřbitově u kostela sv. Havla v Poříčí n/Sáz. Na jeho hrobě je výstižný nápis: "Zde očekává vzkříšení tělo JUDra Františka Noska, terciáře sv. Františka, čl. ministra a poslance, jenž zbožností, duchem pravdy, spravedlností a lásky ukázal cestu mnohým".

K jeho hrobu začali spontánně putovat přátelé hned po jeho smrti. Památka dr. Noska je stále živá. Naše modlitby za dr. Noska /a jistě i on se přimlouvá za nás/ jsou živým příkladem společenství svatých, které vyznáváme v apoštolském vyznání víry.

Pozn.: citace jsou z brožury J. Jancouška: "Dr. Nosek mladým", vyd. roku 1939

Obdivuj to, co Ti Bůh odhaluje a nebudeš mít čas hledat to, co Ti skrývá..

Pravá láska je ta, která se nemění, ať už se jí všechno dopřeje nebo všechno odmítne.

Bůh je přístupný tomu, kdo ho chce milovat, je skrytý před tím, kdo ho chce jen pochopit.

Láska, podobně jako život, není pokojný a pohodlný stav, ale velké a nádherné dobrodružství.

Nosím v srdci tíhu bohatství, které jsem nedaroval.

Kdyby křesťané přestali brát alespoň jednou vážně svoji víru, udělali by takovou revoluci, jakou svět ještě nepoznal a po ní by nebyla možná už žádná jiná.

Čím lepší jsme my, tím lepší jsou lidé okolo nás.

XXXXXXXXXXXXXX

Společný kalendář pro všechny františkánské řády a kongregace

L e d e n

- 3. Největějšího jména Ježíš (památka)
- 4. bl. Anděly z Foligna, z 3. řádu (nezáv. památka)
- 16. sv. Berarda a prvomučedníků řádu (památka)
- 30. sv. Hyacinty z Mariscotis, panny 3. řádu (n. p. pro 3. řád)

Ú n o r

- 6. sv. Petra Baptisty a bratří mučedníků 1. a 3. řádu (pam.)
- 7. sv. Kolety z Korbie, panny 2. řádu (n. p.)
- 19. sv. Konráda z Piecenzy, poustevníka 3. řádu (n. p. pro 3. řád)

B ř e z e n

- 2. bl. Aněžky Přemyslovny, panny z 2. řádu

D u b e n

- 21. sv. Konráda z Perzhamu, řeholníka 1. řádu (n. p.)
- 23. bl. Jiljí z Assisi, řeholník 1. řádu (n. p.)
- 24. sv. Fidela ze Sigmaringen, mučedník 1. řádu (památka)
- 28. bl. Lucchesia, prvního terciáře (n. p. pro 3. řád)

K v ě t e n

9. sv. Kateřiny z Bologne, panny 2. řádu (památka pro 2. řád)
16. sv. Markéty Kortonské, kajčnice 3. řádu (památka)
17. sv. Paschala Baylonského, řeholníka 1. řádu (n. p.)
18. sv. Felixe z Kantalizia, řeholníka 1. řádu (n. p.)
20. sv. Bernardina Sienského, kněze 1. řádu (památka)
24. Posvěcení baziliky našeho sv. Otce Františka v Assisi (památka)
26. sv. Marie Anny od Ježíše z Faredes, sestry 3. řádu (n. p.)
30. bl. Baptisty Varani, panny 2. řádu

Č e r v e n

12. bl. Jolenty Polské a Ludvíky Savojské, sester 2. řádu (n.p. pro 2. řád)
13. sv. Antonína Paduánského, kněze a cirk. učitele (pro 1. řád svátek)
30. bl. Rajmunda Lulla, mučedníka 3. řádu (n. p. pro 3. řád)

Č e r v e n e c

4. bl. Řehoře Grassi a bratří mučedníků 1. a 3. řádu (n. p.)
9. sv. Mikuláše a bratří, mučedníků 1. řádu v Gorkumu (památka)
10. sv. Veroniky Juliány, sestry 2. řádu (památka pro 2. řád)
12. sv. Jana Jonese a Jana Walla, mučedníků 1. řádu (n. p.)
13. bl. Angelina, vdova 3. řádu
14. sv. Františka Solenského, kněze 1. řádu (n. p.)
15. sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve (svátek)
21. sv. Vavřince z Brindiesi, kněze a učitele církve (památka)
23. b. Kunigundy, panny 2. řádu
24. bl. Ludvíky Savojské (?), z 2. řádu
27. bl. Marie Magdaleny Martinengo, z 2. řádu

S r p e n

2. Panny Marie Auččliské z Porciunkule (svátek)
8. sv. Dominika, kněze a zakladatele řádu Kazatelů (svátek)
11. sv. Kláry, assiské panny (svátek)
19. sv. Ludvíka biskupa 1. řádu (nez. památka)
25. sv. Ludvíka IX. patrona 3. řádu (památka a pro 3. řád sv.)
14. bl. Maxiliána Kolbe, kněze 1. řádu

Z ě ř í

1. bl. Beatrice de Silva, panny 2. řádu
4. sv. Růženy Viterbské, panny 3. řádu (památky pro 3. řád)
17. Stigmat našeho sv. Otce Františka (svátek)
18. sv. Josefa z Kupertina, kněze 1. řádu (památka)
23. Nalezení těla sv. Kláry (nezáv. pam. pro 2. řád)
26. sv. Elzeara ze Sabran, knižete a člena 3. řádu (n. p. pro 3. řád)

Ř í j e n

4. Sv. našeho svatého Otce Františka (slavnost)
6. sv. Marie Františky od pěti ran Pána Ježíše, sestry 3. řádu (n.p. pro 3. řád)
10. sv. Daniela a bratří, mučedníků 1. řádu (n. p.)
19. sv. Petra z Alkantary, kněze 1. řádu (památka)
20. sv. Contarda Ferriniho, bratra 3. řádu (n. p. pro 3. řád)
22. bl. Josefíny Leroux, panny a mučednice 2. řádu (n. p.)
23. sv. Jana Kapistrána, kněze 1. řádu (památka)
30. výročí posvěcení chrámu

L i s t o p a d

13. sv. Dideka, řeholníka 1. řádu (n. p.)
14. sv. Mikuláše z Tavilei a bratří, mučedníků 1. řádu (n. p.)
17. sv. Alžběty Uherské, patronky 3. řádu (svátek)
18. bl. Salomey Krakovské, panny 3. řádu
19. sv. Anežky Assiské, panny 2. řádu (památka pro 2. řád)
24. Připomínky všech bratří a sester, rodičů i dobrodinců serafického řádu (nez. památka)
26. sv. Leonarda z Porto Maurizio, kněze 1. řádu (památka)
28. sv. Jakuba z Marky, kněze 1. řádu (n. p.)
29. Všech svatých serafinského řádu (svátek)

P r o s i n e c

14. bl. Agnella z Pisy, vyznavače 1. řádu (n. p.)

Dopis čtyř Generálních ministrů františkánské rodiny u příležitosti 700. výročí buly Mikuláše IV.

Řím, 18. srpna 1989

POVOLÁNÍ A POSLÁNÍ FRANTIŠKÁNSKÝCH LAIKU V CÍRKVI A VE SVĚTĚ

Bratřím a sestrám sekulárního řádu Sv. Františka
františkánské mládeži a duchovním asistentům,
řeholníkům a řeholnicím,
františkánské inspirace,
členům sekulárních institucí.

Bratři a sestry nejmilejší,
Pán nechť obdaří pokojem
Vás, kteří otvíráte nové cesty naděje!

Boží milost nás neustále vyzývá, abychom rozpoznali "znamení doby", pomáhá nám porozumět našemu bytí ve světě a apeluje na nás na všechny, abychom své povolání a poslání naplnili životem v duchu stále větší dokonalosti.

1. My, Generální ministři, pocítujeme už delší dobu hlubokou potřebu oslovit dopisem Sekulární řád Sv. Františka, františkánskou mládež, řeholníky a řeholnice našich řádů a františkánské kongregace. Sedmý biskupský Synod "Povolání a poslání laiků v církvi a ve světě" nám dává možnost zabývat se hlouběji námětem, který zde k Vaší úvaze předkládáme.

K naší hluboké touze se brzo připojilo mnoho našich bratří - zejména duchovních asistentů SFŘ a Generální ministr SPŘ Manuela Mattioli, která nás seznámila s tužbami a očekáváními našich sekulárních bratří a sester a která nás vyzvala, abychom v této hodině tak životně důležité pro církve jim zaslali slova rady a povzbuzení.

2. Abychom vyhověli těmto tužbám zvolili jsme příležitost, která se nám k tomuto účelu zdá být nejpříznivější - totiž publikaci post-synodální Apoštolské exhortace Christifideles laici /30. prosince 1988/ a oslavy sedmistého výročí vydání buly papežem Mikulášem IV. Supra montem /18. srpen 1289/.

Věříme, bratři a sestry nejmilejší, že tento okamžik je okamžikem zvláštní milosti, které nám pomůže splnit naši službu v upřímném duchu.

3. V tomto dopise navrhuje "Františkánskou odezvu" jako ohlas na postsynodální Apoštolskou exhortaci Christifideles laici. K tomuto účelu vybíráme několik orientačních pokynů, které mohou osvětlit některé pasáže textu a přispět tak k lepšímu pochopení jistých duchovních souvislostí. Doufáme, že tento dopis bude čten s pevnou vírou a vědomím našeho františkánského povolání a že povede k:

- oživení zájmu všech členů františkánské rodiny o ty členy božího lidu, kteří žijí podle zásad Sv. Františka z Assisi a zůstávají ve světě;
- oživení SFŘ a jeho závazku obrody života, tvorby a organizace na úrovni jak bratrských společenství tak i celého řádu;
- lepšímu pochopení potřeb a k rozvoji františkánské mládeže, jejich formací a struktur se zřetelem k větší účinnosti;
- revizi pastorační práce řeholníků podle synodálních pokynů, které naznačují "konkrétní způsoby jak převést bohatou teorii laického stavu - jak ji definoval Koncil - v skutečnou praxi církevního života"

4. Zároveň se skláníme v úctě před památkou papeže Mikuláše IV, který v řeholi jím stvrzené píše: "... vzhledem k tomu, že tato forma života byla ustanovena Bl. Františkem doporučujeme, aby vizitátoři a učitelé byli vybráni z Řádu Bratří Menších, které k tomuto účelu, v případě potřeby, pověří kustodí a guardiáni téhož řádu".

Maje na paměti všechny nespočetné bratry a sestry naší františkánské rodiny chtěli bychom zde oslovit přímo obzvláště ty laické bratry a sestry, kteří patří k společenství Sekulárního řádu Sv. Františka /SFŘ/ - včetně diecézních kněží - jakož i všechny bratry 1. řádu, kteří nabídnou svou pomoc duchovní.

I. VEDOUcí ČINITELÉ V CÍRKVI

5. Přehlížíme-li očima víry cestu, kterou se ubírá církev od II. Vatikánského koncilu i neutuchající pozornost, kterou věnuje laikům, nemůžeme v tomto vývoji nerozpoznat přítomnost Sv. Ducha plného světla a darů: "Druhý vatikánský koncil, který prozkoumal hlubinu tajemství církve, zdůraznil pro veškerý boží lid hodnotu účasti laiků na misijním úkolu. Vznikly různé druhy služby a duchovního úřadu, různé

skupiny, různá hnutí, různé formy spolupráce a dialogu".

1. - Laici na biskupském synodu

6. Ti z nás, kteří se zúčastnili Synodu, s radostí prožívali skutečnost univerzální církve jako opravdové tajemství společenství s lidem, Sv. Duchem prodchnutým.

V odpoledním projevu k Synodu, papež Jan Pavel II. řekl: "Na tomto Synodu, nebyli laici jen pouhými "posluchači" ... byli skutečně našimi spolupracovníky ... a to je můj problém, kterým je nutno se zabývat všude ... totiž jak poskytnout laikům v různých farnostech, jakož i v nejrůznějších jiných prostředích a sdruženích uvnitř církve, místo a možnost poučit nás všechny - biskupy, kněze, pastýře - ve světle svých zkušeností, jak nás poučit svou moudrostí a svým svědectvím".

7. SFR se zúčastnil nejrůznějších setkání na mnoha úrovních - jak v přípravné fázi - tak i v samotném průběhu Synodu. Zástupci SFR se zúčastnili i dvou zasedání na mezinárodní úrovni, které organizovala Pontifikální rada pro laiky v Rocca di Papa, zároveň s představiteli jiných terciářských řádů a salesiánských kooperátorů a společně pak předložili návrhy Sekretariátu Synody. Zpravodajský bulletin Mezinárodní rady SFR zdůraznil širokou františkánskou účast na tomto episkopálním shromáždění - přítomni byli Generální ministři John Vaughn a Flavio Carraro, Manuela Mattioli, kterou papež jmenoval auditorem, jakož i velké množství otců, členů prvního a třetího řádu.

Toto početné zastoupení však nebylo zastoupením jen zcela určité skupiny, ani neprosazovalo své zcela určité, specifické zájmy. Naopak, v pravém duchu františkánské tradice, vyjádřilo hlubokou víru v povolání laiků žít podle Evangelia a budovat církve - vyjádřilo jejich odhodlání dělit se o své charisma s jinými.

8. Synodní otcové usilovali o co nejpřesnější interpretaci a porozumění tomuto novému životu uvnitř církve. Jsme proto povinni vyzvat Vás, bratři a sestry nejmilejší, abyste vyslechli a přijali - tak jak se o to snažíme i my - co od každého z nás v tomto okamžiku církevního života žádá náš Pán.

2. "Velké boží činy a laici"

9. Dokumenty a akta o životě církve před a po Druhém vatikánském koncilu dokládají silnou laickou účast v hnutích, které pro tuto velikou

událost církev připravovala: ekumenické hnutí, dělnické hnutí, liturgické hnutí, Katolická akce, atd. Vedle jmen sekulárních františkánů, s kterými se v těchto hnutích setkáváme - a jde o kontext vskutku prorocký - můžeme postavit velký kus práce a snah spojených s Terciářským Kongresem ve Sv. roce 1950. Máme v stále paměti tyto potěšitelné skutečnosti a bez nadsázky lze tvrdit, že se v nás obrozuje zkušenost, kterou prožívali apoštolové při návratu ze svých misionářských akcí. A znovu se zde potvrzuje hluboký smysl Ježíšovy odpovědi: "Beati oculi, qui vident quae vos videtis. Dico enim vobis, quod multi prophetae et reges voluerunt videre quae vos videtis, et non viderunt, et audire quae auditis, et non audierunt."

Dnes máme to štěstí, že můžeme uvažovat o skutečnostech, které mnozí křesťané kdysi jen předvíдали, než čekali a než se připravovali. A tou skutečností je církev, tak jak ji známe z "Apoštolských skutků" - církev, jejíž vnitřní hnací silou je Duch Svätý - a tato církev neustále roste.

10. Nové myšlenky o různých formách apoštolátu přicházejí opakovaně z "mladých církví", z církví tzv. Třetího světa. Tak, např. Monsignor Ramouse, bývalý apoštolský vikář z Phnom-penu píše: "V Kambodži se nekonala eucharistické bohoslužba už od roku 1876. Všichni kněží zahynuli v Pol-Potově revoluci Starost o své obce převzali na sebe laici".

Ve jménu Biskupské konference Nigerie" - řekl Monsignor Olorunfemi - "a v širším, obecnějším smyslu - ve jménu Nigerijské Katolické obce, zveme synodní otce, aby se připojili k naší chvály Pána za všechny velké činy, které nyní Duch Svätý koná prostřednictvím laiků".

Kardinál Jozef Tomko dodává: "v misijních zemích založili mnohdy místní církev laici /jako např. v Korei/ - a byli to i laici, kdo předávali - tajně, v podzemním hnutí - dědictví víry po celá staletí /Japonsko/."

" V těžkých podmínkách, kdy je národům upírána náboženská svoboda" - praví se v synodním poselství - "jsou to především laici kdo zprostředkovávají a udržují víru i za cenu osobní oběti!"

11. Náš bratr Monsignor Pablo Schnitz a další biskupové z Latinské Ameriky podtrhují zásadní význam laiků v současném hnutí za evangelizaci kontinentu, tak jak tomu bylo i v nejranějším období evangelizačních dějin. Kromě otců rodin, kteří jsou v tomto ohledu na prv-

ním místě, množí se zájmy o nositelích Slova, o hlavách modlitebních komunit a o hlavách základních církevních obcí nebo - jak se jim v Africe říká - "živých obcí".

Jiný náš bratr Monsignor Balet, Biskup z Moundu /Čad/ to potvrdil slovy: "Díky aktivní účasti laiků, zvláště v oblastech, kde mají cizinci zakázán přístup, rozrostla se většina obcí co do počtu a duchovní hloubky".

12. Výjimečná fakta o kterých se zde zmiňujeme, jakož i mnohé jiné skutečnosti, které můžeme uvést jako svědectví z různých národů Afriky a Asie, kde často sekulární františkáni předcházeli 1. řád, by nás měla nejen inspirovat k tomu, abychom poděkovali Bohu, ale také povzbuzovat, abychom rozšiřovali povinnosti laiků, zvláště pak iniciativy uvnitř církve bez předsudků, předpojatosti nebo církevních pretencí, ale naopak s otevřeností a s rozhledem.

3. - Nové typy laických sdružení mezi věřícími

13. V tomto obecném pohledu kladé exhortace Christifideles laici zvláštní důraz na sdružení, hnutí a skupiny, které vznikají a rozvíjejí se "soubežně s tradičními formami a často i vyrůstají z jejich nejvládnějších kořenů". Jedním z důležitých rysů této nové vitality - a je to rys, který v žádném případě nelze opomíjet - je i aktualizace starých sdružení, tak jak nám to připomněl Jan Pavel II. několik měsíců před Synodem: "Organizace, které mají svou dávnou historii - jako např. Třetí řády nebo bratrské společenství, kterým koncilové Magisterium věnovalo zvýšenou pozornost, zdůraznily své vědomí identity a vymezily pole své působnosti".

14. Vlastnosti nových typů sdružení potvrzují ve většině případů skvělé výsledky činnosti SŘŘ. Zároveň ukazují na aktuální kulturní potřeby a na církevní formy, které vyvolávají nový ohlas.

Jsme si vědomi skutečnosti, že mnohé stará společenství SŘŘ, která žijí v ustálených formách, v tradičních formách církevního života, postrádají životní jiskru - jsou skutečností ne příliš povzbudivou. Nicméně nechceme vynášet soud nad jednotlivými členy těchto společenství, jejichž víra a vytrvalost jsou chválné i přes častou absenci skutečné duchovní pomoci. Obdivujeme však novou životnost, která se markantně projevuje ve veškeré naší práci na prosazení legislativních a liturgických textů, v organizační struktuře a v působení sekulárního františkánského řádu a františkánské mládeže.

"Duch "pravé radosti" dnes nachází uplatnění jaké by si Bratr Leo stěží mohl kdy představit! A tak i přes veškeré potíže a přes veškerou kritiku - a té není nikdy málo - chvalme Pána za všechny nové impulzy, které nám tyto nové směry přinášejí, za všechny podněty, které nás inspirují a rozvíjíme je i nadále a s ještě větší účinností.

II. - Laici v církvi jako tajemství společenství

15. Východiskem pro synodní úvahy je pojetí církve jako tajemství společenství: "lid, který je scelen s jednotou Otce, Syna i Ducha Svatého". Ve skutečnosti však se identita laiků a jejich původní identita projevují "pouze v tajemství církve jako tajemství společenství. A jedině v kontextu této důstojnosti je jejich povolání a poslání v církvi a ve světě možno definovat"

16. Řehole SPŘ - od Prologu, který se skládá z nspomenutí Sv. Františka a Sestrám v Pokání" až po konečné požehnání - vede k životu ve společenství s Otcem skrze Krista v Duchu Svatém, v církvi jako ve společenství a - ještě konkrétněji - v bratrství lásky".

Vše co Synod vysvětlil o povolání laiků může ve světle tohoto tajemství objasnit tu či onu stránku povolání SPŘ. Omezíme se zde na několik bodů, které považujeme za obzvláště důležité pro naše františkánské povolání.

1. - Plné členství věřících laiků v církvi

17. "Jestliže Kristovou vůlí stanou se někteří učitelem, zprostředkovatelem tajemství, pastýřem pro jiné, pak přesto všechno jsou si všichni opravdu rovni vzhledem k důstojnosti a činnosti - neboť ty jsou společné všem věřícím, kteří budují Kristovo tělo".

Přestože panuje zásadní shoda o rovnosti a důstojnosti všech kdož jsou pokřtěni v církvi, slova Pia XII. citována v Synodu a v synodních dokumentech - znějí dnes zcela nově: "věřící, nebo přesněji řečeno, věřící laici se nalézají v přední linii církevního života ... Proto je nutné, aby měli stále jasnější povědomí nejen o své příslušnosti k církvi, ale také o tom, že oni sami tvoří církev".

Některým z nás se snad mohla zdát slova, která pronesla posluchačka Patricia Jones v synodní hale až příliš odvážná: "Jsem zcela obyčejná žena - jsem laik - a jsem s mým stavem spokojená.

Ale pokaždé když Vás oslovují titulem Synodních Otců, vždy toužím přidat slůvko "bratři" a to z velmi prostého důvodu - v mém pracovním kontaktu s kněžími, biskupy, laiky - jsem se poučila, že mluvím-li o církvi je vždy na místě slovo "my".

Kromě toho se v kancilních dokumentech píše: "Laici ... mají své bratry ve vysvěcených služebnících božích ... , kteří sytí božskou rodinu".

18. V tomto církevním kontextu - jako znamení v církvi - máme my, Františkáni, žít tím, co Řehole SFŘ výstižně podává v prvním článku, totiž, že františkánská rodina vychována v Duchu Svatém spojuje laiky, řeholníky s kněze mnoha způsoby a nejrozličtějšími formami v životní jednotu sdílenou všemi a se společným úmyslem zpřítomnit charisma Serafínského otce v životě a poslání církve.

Vědomí tohoto společného povolání má probouzet důvěru a lásku mezi jednotlivými stavy /řeholním, kněžským a laickým/, má posilovat rozhodnutí nechat všem možnost žít své vlastní povolání a rozvíjet konkrétní formy spolupráce, vyjadřující vzájemné pouto společenství mezi všemi členy františkánské rodiny. Chybí-li tato perspektiva, pak ztrácíme mnohé z dimenzí našeho povolání a poslání.

19. Asistenti SFŘ zaujímají privilegované postavení při hudování církevního společenství. Jsou povoláni k tomu, aby pěstovali dar sekulárního františkánského povolání a tak kráčeli po boku bratří a sester, kteří jsou povoláni k společnému charismatu, přestože žijí ve světě. Prožitky společenství uvnitř františkánské rodiny má otevřít srdce k církevnímu životu na všech úrovních. Tato zkušenost stimuluje františkánský styl bratrských vztahů, vzájemnost a spolupráci i v mnoha jiných prostředích.

2 - Konkrétní prožitek společenství v církevních komunitách

20. Synod opakovaně zdůraznil, že jsou to právě konkrétní prožitky církevního společenství, které umožňují, aby se v křesťanech rozvíjelo vědomí sounáležitosti s božím lidem a zároveň poznání vlastní identity v různosti darů a charismat".

V současné době základní církevní komunity zdůrazňují potřebu žít v společenství, které má lidské dimenze a kde lidské vztahy založené na víře a lásce jsou skutečně možné. V tomto ohledu ukazují statistické průzkumy, že většina mladých lidí -

zvláště v průmyslových zemích - lidí, kteří žijí životem víry nebo jsou oddáni apoštolátu - patří ke skupinám nebo sdružením, zaujímajícím postavení zprostředkujícího článku mezi rodinou a farností a mezi rodinou a širším sociálním prostředím.

Tato zkušenost potvrzuje důležitost definice bratrského společenství jak je podána v článku 22 Řehole "Bratrské společenství je viditelným znakem církve, je to společenství lásky. Má být přednostním místem pro rozvoj církevního citění a františkáněského povolání".

21. Toto pojetí otevírá široký prostor do budoucna. Nepokládáme za vhodné, abychom vymezili konkrétní směry, neboť v tomto ohledu je Řehole velmi precizní. Nicméně je na místě obrátit Vaši pozornost na způsob, jak správně vést setkání SPŘ. Domníváme se, že toto setkání mají poskytovat prostor pro: dialog při společném hledání; četbu Božího Slova a odpověď na ní, liturgická čtení a spontánní modlitbu. Každé bratrské společenství má často promýšlet příslušné články Řehole ve světle koncilních dokumentů a ve světle nejlepších zkušeností, které komunita nabyla a pak samozřejmě činit odvážná rozhodnutí. Rituál a Nové Konstituce obsahují nejrůznější doporučení, která sice nejsou nezbytná, mohou však vést k pravé obnově života v bratrském společenství.

3 - Účast laiků na životě místní a univerzální církve

22. Synod opakovaně zdůraznil výzvu II. Vatikánského koncilu, aby laici žili aktivně své souručenství a přínáležitost k církvi a aby zároveň rozvíjeli ve stále větší míře "katolického ducha", aby žili v silném a autentickém spojení s papežem a s biskupy.

Aniž bychom opomíjeli ustanovení 311 vztahující se na společenství spojené tak či onak s řeholními institucemi - totiž, že je možné je včlenit do organické struktury pastoračních činností diecéze - jsme přesvědčeni, že právě zde je na místě vyzvat všechny sekulární františkány a duchovní asistenty, aby prohloubili povolání SPŘ tak, aby byla vytvořena harmonická návaznost mezi silným citěním identity jako veřejného sdružení a aktivní a opravdové účasti bratrského společenství v církvi. Tento vztah nemá nabývat podoby kompromisu motivovaného okolnostmi, nýbrž má vyplývat ze společných kořenů povolání.

23. Řehole skvěle vyjadřuje pohnutky, které mají vést k akci: "Fovolání jako byl povolán Sv. František k tomu, aby přebudovali církev a inspirování jeho příkladem, nechť věnují všechny své síly, energii a schopnosti životu v plném společenství s papežem, biskupy a kněžstvem a rozvíjejí otevřený dialog, nesený duchem důvěry, apoštolské účinnosti a tvořivosti".

Tento duch společenství a tvořivého dialogu má vést k svobodě, pružnosti a pevné vůli - k vlastnostem, které SFR potřebuje pro svou dynamickou vnitřní diferenciaci a ve svých vztazích s jinými církevními skupinami v prostředí té či oné církevní komunity.

Při plnění tohoto závazku budou nové Konstituce účinným průvodcem a pomocníkem.

24. V různých projektech, které usilují o vyjádření vztahu s příslušným církevním prostředím a o rozvoj citění či smyslu pro potřeby vlastní diecéze - jak to vyjadřuje Christifideles laici v 25 - s odkazem na Apostolica Actuositatem 10 - je záhodno především usilovat o koordinaci bratrských společenství a jejich členění na zóny na základě diecézí, ke kterým přísluší.

Synodní Otcové opakovaně podtrhli důležitost diecézních a farních pastoračních rad, které jsou nezbytnými zprostředkovateli při setkáních a při dialogu. Někdy slyšíme hlasy zpochybňující jejich účinnost a funkční hodnotu. Argumenty, které tak činí, odkazují většinou na jejich poradenský charakter. Proto Synod v článku 10 znovu zdůraznil důležitost správného ducha v církevních společenstvích, ducha, který by v těchto strukturách měl převládat a to tak, že pastýři budou sloužit věci jednoty s láskou a že všichni pokřtění též přispějí svou účastí k společnému dílu.

25. Situace v SFR ve vztahu k těmto pastoračním radám je různá. Při svých návštěvách jsme si všimli, že v pastoračních radách se mnozí účastní často jen na základě osobního titulu a jen málo jako představitelé bratrských společenství SFR. Přitom neuvažujeme o radách, které neudělují místo bratrskému společenství SFR a to pro velký rozsah farností či diecéze, anebo snad i proto, že bratrské společenství postrádá životnost.

Spolupráce a aktivní účast SFR by neměla být omezena na pastorační rady. Ovšem - vzhledem k jejich důležitosti v životě

církve - by představení měli spolupracovat tak, aby SFŘ byl i v této struktuře zastoupen, podobně jako i v dalších oblastech, kde dochází k dialogu a setkání.

Bratrská společenství SFŘ přispívají k životu církve svou vlastní specifickou zkušeností v duchu "katolicity" a univerzálního bratrství. Otevřenost vůči jiným bratrským společenstvím, rozsetým po celém světě a respekt, prokazovaný direktivám Mezinárodní rady, by měly spíše podporovat než brzdit spolupráci při apoštolské činnosti, které předsedá biskup jako pastýř diecéze.

4 - Rozvoj SFŘ a jiných laických církevních skupin ve františkánských farnostech

26. "Církevní společenství vyžaduje jak uznání legitimní plurality forem ve sdruženích laiků v církvi, tak i ochotu spolupracovat na společném díle".

Častokrát jsme si kladli otázku jaké vlastnosti by farnosti svěžené františkánům měly mít. V první řadě by to měla být vnímavost místních řeholníků, jejich vědomí charismatické skutečnosti církve, jejich smysl pro živoucí přítomnost Ducha sv., který oživuje různorodost sdružení a seskupení uvnitř církve.

Je však opravdu nutné připomínat františkánům lásku, kterou by měli projevat vůči SFŘ postojem směřujícím k rozvíjení jeho činnosti ve farnostech, které jim k pastorační práci byly svěženy? Máme za to, že taková láska a zájem by měly pramenit přirozeně z podstaty jejich povolání. Nechceme přitom zraňovat jejich citění tím, že tento požadavek budeme přespříliš zdůrazňovat.

27. Otevřenost a ochota sloužit by měly být také skutečností ve vztahu k jiným formám života ve společenství a ve vztazích s těmi "bratry" a "sestrami", kteří nepatří do žádné skupiny a přesto žijí v naději, že právě v nás naleznou "bratry", kteří jsou otevřeni všem, kdo hledají a rozvíjejí společenství všech". Nemůžeme ovšem spolupracovat se skupinami, které se izolují a které se obejdou bez ostatních, které předstírají pravou a výlučnou identifikaci s církvi, nebo které jejich vlastní iluzorní zkušenosti odcizily našemu společenství.

Sekulární bratrská společenství mohou sdílet dimenzi spojení zcela zvláštním způsobem - tím, že budou podporovat rozvoj spolupráce mezi všemi církevními skupinami.

/pokračování příště/

Děkujeme všem, kteří přispěli finančním darem na úhradu nákladů, spojených s vydáním nultého čísla Serafínské cesty. Umožnili jste tím, že náš časopis může vycházet a že nám všem, jak věříme, bude dobrým společníkem na naší františkánské cestě.

Někteří jste nás upozornili, že jsme neuveřejnili, zda má Serafínská cesta imprimatur. Proto vás chceme ujistit, že náš časopis vychází se schválením ministrů - provinciálů Řádu OFM a OFM Conv. O schválení ministra - provinciála Řádu OFM Camp. budeme teprve jednat. Vzhledem k tomu, že se jedná o časopis řádový, není jiné církevní schválení zapotřebí. Přesto však jsme v nultém čísle otiskli dopis Otce kardinála Františka Tomáška, který nám dal k naší práci arcipastýřské požehnání.

Pokud jste si dosud neobjednali tento časopis a máte o něj zájem, adresujte prosíme své objednávky na adresu:

Ing. Jiří Tůma
Tuniská 634
160 00 Praha 6

Cena jednoho výtisku časopisu je 5,- Kčs. Pokud budete mít zájem o předplatné, zašleme Vám složenku na úhradu této částky. Předpokládáme, že v letošním roce vyjdou nejméně 4 čísla.

Protože se blíží doba dovolených, nabízíme Vám přílohu našeho časopisu, kterou budeme dodávat na zvláštní objednávky rovněž za cenu 5,- Kčs a která obsahuje liturgické texty v osmi jazycích.

Složení redakce:

Šéfredaktor: Ing. Jiří Tůma,

členové redakce: P. Fr. Inn. Kubiček, OFM., Fr. Št. Kolář,
OFMConv., Luboš Holoubek, Ivan Šimáček.